

БЕРЕЗЕНЬ

1973

Київ

Рік видання 47-й

№ 6 (904)

Ціна номера 12 коп.

— Трохи зніміть.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО
за темою журналу
«Хенек» («Вила»), м. Уфа.

— Додайте ще!

Мал. В. ГЛИВЕНКА

«Повелеваю хозяина тульской оружейной мастерской Корнея Бело-
глаза быть икнутом и сослать в монастырь на работу за то, что он, под-
лец, дерзнул войску государеву продавать плохие пищали и фузей. Стар-
шего приемщика Фролку Минаева быть икнутом и сослать в Азов. Пусть
не ставит клейма на плохо сделанное оружие...»

ПЕТР I.

(Із Указу від 11 січня 1723 року).

— Наш начальник ВТК начитався указів Петра Первого і тепер усіх бракоробів карає тільки таким способом!..

СТУКНУЛО В ГОЛОВУ

СУМСЬКА область. (Кор. ТАП). З висоти другого поверху на голову П. І. Неселевського — мешканця міста Конотопа — впала цеглина. Перші кілька хвилин П. І. Неселевський нічого второпати не міг. Обмажавши голову, він, на превелике своє здивування, переконався, що її абсолютно не пошкодило, навіть не подряпало. Зате, коли побачив, що цеглина розсипалася на порох, його осяяло: «Ta це ж — продукція Конотопського заводу будівельних матеріалів, яким я керую!».

ЗА ЧЕСТЬ ЛЮДИНИ!

ЦЮРУПИНСЬК Херсонської області. (Спец. кор. ТАП). Вирубуючи лід, що намерз за зиму в приміщенні Тарасівського будинку культури, група товаришів виявила в одній із крижівок брил фігуру людини. Коли брилу внесли на весняне сонце й лід розтанув, людина заворушилася і спіткала: «Кінчився сеанс?»

Виявилось, що це — місцевий житель К., про якого говорили, ніби він утік од жінки. Насправді ж кілька місяців тому К. просто вирішив піти в кіно.

Так людині було повернено добре ім'я.

ТЕЛЕФОННИЙ ЗВ'ЯЗОК ІЗ МІСЯЦЕМ

Таким надпередовим засобом зв'язку збагатився Джулінський (Бершадський район Вінницької області) міжколгоспний комбінормовий завод. Сплативши 17 тисяч карбованців зв'язків за прокладку нової телефонної лінії, працівники заводу, знявши з апарату трубку, можуть слухати сигнали «Лунного-2», передавані по радіо.

Єдине, чого їм поки що не вдається почути, — так це голосу з колгоспів, із якими їх мала зв'язати нова телефонна лінія. Ale це, — запевняє начальник Бершадського районного вузла зв'язку т. Пощевенко, — така неістотна дрібниця, про яку і говорити смішно.

СУХИМ — ІЗ ВОДИ

ПОЛТАВСЬКА область. (Кор. ТАП). Вийшов із води сухим колгоспний ставок у селі Мильцях Полтавського району.Сталося це після того, як весняні води прорвали у тому ставку греблю. І хоч відтоді минуло вже більше п'яти років, ніхто ще й пальцем не ворухнув, щоб греблю відремонтувати. Щоправда, обіцяють «щось зробити» і голова колгоспу т. Монієнко, і голова сільради т. Киприч. Обіцянками — хоч греблю гати, та, як запевняють знавці, це не дуже надійний будівельний матеріал.

З ТУРБОТОЮ ПРО НАСТРІЙ

Надзвичайно чутливе серце має оператор поштового відділення № 146 міста Києва О. П. Терещенко. Не бажаючи псувати настрою громадянину Мальченку В. М., на адресу якого прийшла телеграма-бліскавка з повідомленням про смерть бабусі, Ольга Петрівна взяла ту телеграму та й разом із купою інших надійно засунула на невизначений строк подалі в шафу.

Зоофоризми

— Горлом, горлом бери! — учив Шавку Кундель.

Відмив кігті, і совість чиста.

Природа недарма наділила Тигра арештантською смужкою.

Легас із царської конюшні.

Слимак не вередливий: все життя сидить під одним дахом.

Ідучи на Ведмедя, гав не ловлять.

Світогляд Павука обмежений його павутиною.

— Думати треба, — повторював за господарем Папуга.

Позиція Живця: сам на гачку й інших підманює.

Орлам і на пташиних правах живеться непогано.

Нарекли птаху Секретарем, а з граматикою не ознайомили.

«Попав у яблучко!» — зрадів Черв'як.

Думав рогами.

Микола ПОЛОТАЙ.

Чому я закрив своє відкриття

Щоб сказати, що я дуже хотів зробити це відкриття — то ні. Просто наштовхнув колега. Каже:

— А чому б тобі не зайнятися дослідницькою роботою? Не зроби якогось відкриття... У тебе ж таке аналітичне мислення...

Ці слова я згадав у місті Комсомольському Донецької області, коли побачив отакі телеграми на адресу Комсомольського рудоуправління тресту «Вогнетривнеруд» Міністерства чорної металургії УРСР:

«Відсутність вапняку заводів гранізупинки. Мелітопольський силікатний».

«Завод зупинено через відсутність вапняку. Криворізький силікатний».

«Відсутність щебеню зупинено роботи пускових об'єктів. Єнакієвометалургбуд».

«Відсутність вапняку Василівський вапняний завод зупинено...»

Я вирішив: досліджувати, що таке вапняк, не варто. Бо сучасній освіченій людині і так зрозуміло, що для будівельних організацій — це будівельний матеріал, для металургійних заводів — флюси, для цементних,

вапняних та інших — промислова сировина. Якщо я скажу, що цей вапняк добувають у кар'єрах Комсомольського рудоуправління, — також не відкрию Америки.

Єдине, де я можу проявити свої аналітичні здібності, — це дослідити, чому не отримують вапняку заводи споживачі. Во лише за половину минулого року таких телеграм надійшло в рудоуправління близько трьохсот.

— Либонь, мало видобувають? — висловив думку перед начальником відділу збуту рудоуправління І. Ю. Скляровим.

— План місячний — мільйон тонн, а річний, звісно, вдвічі більший.

— Певно, не виконуєте? — натянув делікатно.

— Виконуємо і перевиконуємо...

Не відкривши тут нічого, я подався на залізницю. На станцію Каракуба, яка обслуговує рудоуправління. Але й тут мене чекала невдача:

— Плани перевезень щороку виконуємо і перевиконуємо! — дуєтом вбили мої надії начальник станції

В. Д. Кисельов та його заступник Г. І. Юзвак.

Бачу, що плакали мої сподівання на відкриття.

— У чому ж річ? — питав знову у І. Ю. Склярова, до якого пригнав мене розплач невдахи. — Рудоуправління план виконує, залізниця — теж, а споживачі вапняку на сполох б'ють?

— Справа така, — розтлумачив мені І. Ю. Скляров. — Скажімо, у 1971 році ми відвантажили 400 тисяч тонн продукції понад план. Але, дякуючи керівникам Донецької залізниці, цукрові, цементні та інші заводи недорахувалися 900 тисяч тонн вапняку. Зате будівельні організації отримали зайвих 1,3 мільйона тонн. Хоча багато з них не мали ні планів перевезень, ні нарядів на поставки.

— Нічого не второпаю, — злетіло з моєго язика.

— Тут, бачте, нема що й торопати. Ці організації мають свій автотранспорт, власні і орендовані вагони. Рудоуправління мусить їх завантажувати, аби виконати план. Боліше за

половину минулого року недодала нам 10 тисяч вагонів.

— Вибачте, — кажу, — але ж план залізниця...

— Правильно. План перевезень залізничники виконують, приплюсувавши собі перевезення отими власними й орендованими вагонами підприємств...

— Слухайте, — обурився я, — та вони ж привласнюють собі чужу працю!

— А рудоуправління втрачає на цьому. Вони вимушенні утримувати запасні склади. Це мільйоннотонні гори продукції. Для обслуговування цих «гір» потрібна додаткова техніка, додаткові штати. Все це — додаткові витрати. Приплюсуйте сюди збитки від простої дробильної фабрики через нестачу порожніх вагонів, витрати, зумовлені нереалізацією, — і сума досягне близько трьох мільйонів щорічно. Збитків заводів, які простоють через нестачу вапняку, ми при цьому не враховуємо.

...Я сидів у дома і намагався підрахувати збитки заводів-споживачів. Тут знову наднесло моєму колегі.

— Над чим ворожиш? — запитав.

— Як над чим? Відкриття зробив. Ось дослідив. Ти ж мені сам казав...

— Ех, ти! — скептично посміхнувся колега. — Я тобі радив наукове відкриття зробити... «Дослідив»... Кому твоє дослідження потрібне, хто ним зацікавиться?..

З болем у серці я взяв своє відкриття і закрив. Тепер сумніви гризуть: може, й даремно, може, хтось таки зацікавився?

А. ГАРМАТЮК.

Донецька область.

Мал. Є. СЕНДЗЮКА

— Вовко, ти, часом, не чіпав моєї бритви?

ЕПІТАФІ

МОВЧАЛЬНИКОВІ

Коли б до мене ви не підступили,
Не розібрать вам, я живий чи
вмер,
Бо я, безмовний мешканець
могили,
І за життя мовчав, як і тепер.

ПІДЛАБУЗНИКОВІ

В житті я спину кожну мить
згинав —
І почиваю тут себе жахливо:
Що, як підіде до могили зав?
А тут мені зігнулись неможливо!

ПОЕТОВІ-НЕЗДАРИ

Повірте, коли б не лежав я в
труні,
Була б моя доля ще гірша:
З редакцій би знову писали мені:
«До друку не схвалено вірша...»

Борис МИРОНЕНКО.

М. Львів.

ЗЕЛЕНА ВУЛИЦЯ

ГУМОРЕСКА

— Є пропозиція! Прошу слова! — з бурхливого моря голосів і тютюнового диму намагався виринути чийсь голос.

Аудиторія, що жваво обговорювала організацію новорічного свята, з цікавістю притихла.

— Слухайте: скільки можна товкти воду в ступі, кожного року робити одне і те ж? Ялинка, промови, тости, — від цього всього аж нудить. Давайте святкувати якось оригінально і головне — розумно.

Навіщо, наприклад, займатись варварством — рубати у лісі ялинку, щоб один день нею тішитись. Давайте краще: не ялинка до нас, а ми — до ялинки!

— Правильно! У ліс, на лоно природи!

Пропозиція пройшла під бурхливі оплески.

— Беремо лижі, санки, спальні мішки.

— І подарунки для Діда Мороза — щоб йому холодно не було!

— Товариші, дайте закінчити думку! Крім того, що ми оригінально і активно відпочинемо, тут є ще один аспект. А якщо наше починання підхоплять інші? Усі організації і установи нашого міста? Району, області і так далі? Подумайте тільки: цілі ялинкові ліси залишаться зеленіти на своїх місцях!

— Нові обряди — в побут! — запалився член побутової комісії.

— Почину — зелену вулицю! — підхопив редактор стіннівки.

— Є пропозиція! Організувати комісію для підготовки святкування. І за кілька днів до Нового року вирядити її в ліс, щоб, так би мовити, підготувала плацдарм.

...Переповнений людьми, пакунками, піснями і жартами автобус належно долав лісові узвишшя, наближаючись до облюбованої ділянки. Але останній пагорб, де у сяйві

прожекторів виднілися лісові красуні ічувся приглушений шум перевсувної електростанції, виявився неприступним.

Автобус розлюченим звіром штурмував пагорб — і безсило сповзяв униз. Жінки вищали від страху і захоплення, чоловіки делікатно підпихали машину.

— Нічого не буде! — нарешті категорично заявив хтось. — Давайте хмиз під колеса.

Діло пішло веселіше. Затріщав ліс, шурхотіло гіллячя під шинами.

— Давай-давай, а то знову з'їде! — гукали, підбадьорені удачею. — Гілки ламайте! Автобусу — зелену вулицю!

В хід пішло відчахнуте гіллячя, вершечки молодняка, нарешті цілі смерічки.

Незабаром була вистелена пахуча зелена вулиця. По смерековому кілумі автобус із розгону вискочив на гірку, і перед зачудованими очима пасажирів постала казкова картина.

Праворуч стояли дебелі лави і столи, що пахли живицею. Ліворуч красувалася хатка на курячих ніжках, викладена із соснових кругляків, — своєрідний будиночок відпочинку для тих, хто втомиться від бурхливого святкування. Прямо перед очима мигтіло свіжоструганими дошками пілесо естради, на якій самодіяльний оркестр шкварив туш.

А посередині галевини, серед зашкішних свіжих пеньків, обладнаних під модерні світильники, купалася в морі вогнів і прикрас справжня, жива ялинка.

...Назад повертались під ранок. В автобусі, прикрашенному гірляндами з хвої і порожньою склотарі, чутно було художній свист і хвацькі удари закаблуків: у проході між сидіннями шів конкурс на кращий танець.

Євген КОЛОДІЙЧУК.

СТИЛЯГА

БАЄЧКА

— Стиляга он іде! Поглянь — стиляга! — На вулиці міській кричав хлоп'яга. А то старий статечний цап з борідкою Брів повагом на ремінці за тіткою.

...Мораль? Скажу, набравшися одваги: Не всі, що із борідками, — стиляги.

Михайло МАРГОЛІН.

м. Житомир.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Він погоджується грati за нашу студентську команду, але вимагає професорської ставки...

Мал. І. КОГАНА

— А у своєму театрі він значно краще співає.

— Так тут же він виступає на громадських засадах!

ЯК поєвилися Володимир Прокопович із Григорієм Олександровичем

Історія ця не смішна і не весела, але досить-таки повчальна. І не поодинока. Тому й доводиться про неї говорити.

Квартирна проблема виникла не вчора і зникне, мабуть, не завтра. Будуємо багато... Якось довелось нам говорити з головою райради одного великого міста. Він розповів:

— Минулого місяця десять тисяч сімей стали у нас новоселами і...

А за тим «і» ховалося: «поки що усе ще недостатньо». Але навіть коли буде достатньо, хтось та залишиться незадоволеним. Архітектурска винахідливість ще до того не дійшла, щоб споруджувати будинки всіма балконами на південь і тільки на південь. Комусь дістанеться балкон на північ і — маєте зобидженого, незадоволеного...

Володимир Прокопович пішов війною на Григорія Олександровича ось чого.

Обоє вони живуть і працюють у місті Хмельницькому. В цьому місті дислокується бетонний цех Тернопільського заводу залізобетонних конструкцій тресту «СільелектроКонструкція».

Володимир Прокопович Дмитрієв працює начальником цеху, Григорій Олександрович Олексієнко — бульдозеристом. Сім'я Дмитрієва складається з трьох душ, сім'я Олексієнка — з чотирьох. Олексієнко у квартирній черзі стояв першим, Дмитрієв — другим. Жили, працювали, не конфліктували, не сварилися, терпляче чекали, коли розв'язутися для них квартирні проблеми. Для бульдозериста Олексієнка мала вона розв'язатися в першу чергу, для начальника цеху Дмитрієва — у другу. Все в порядку, все за законом...

І раптом у жовтні минулого року Дмитрієву стає відомо, що для працівників цеху міськрада виділяє одну ізольовану трикімнатну квартиру. Хто її має одержати? Згідно з чергою, звичайно, Олексієнко. Але Дмитрієв розсудив інакше. Розсудив і почав діяти. Перш за все, він наказує майстру Крохмальному написати доповідну на Олексієнка, ніби той не виконує вказівок начальника цеху і майстра та й взагалі поводиться негідно. На цій доповідній Дмитрієв заднім числом пише резолюцію, аби цехом розглянув це питання на своєму засіданні.

Це перший етап переходу з другого місця квартирної черги на перше. Потім Володимир Прокопович сам пише протокол засідання цехому, в якому вказує на необхідність дати квартиру Григорію Олександровичу в другу чергу. Протокол підмакнув, не читаючи, голова цехому В. Пономарьов. Далі все до примітивності просто. Писанина перекидається у штаб-квартиру в Тернопіль, звідки надходить «входяща» — дати квартиру Дмитрієву. Міськрада Хмельницького бачить, що тут щось не те, і каже своє слово на користь Олексієнка. Тернопільські керівники стоять на своєму. Починається жваве листування між дирекцією Тернопільського заводу залізобетонних конструкцій і Хмельницькою міськрадою. Воно триває кілька місяців.

Працюючи головним агрономом і секретарем парторганізації колгоспу «Зоря комунізму» Кодимського району, В. С. Ковальчук ніде не встигав: за партійною роботою не встигав займатися агротехнікою, а за агротехнікою — керувати парторганізацією. За це він одержав суверу партійну додану і нову посаду — агронома колгоспу імені Карла Маркса. Тут він почав ревно дбати про сільськогосподарські культури, особливо про ово-

чі: без усякої оплати узяв собі з колгоспної плантації 130 кілограмів огірків і помідорів.

Лист про це надійшов до Перця.

Секретар Одеського обкому КП України т. Тараненко повідомив редакцію, що службове завзяття В. С. Ковальчука нарешті належним чином оцінили: його знято з посади агронома колгоспу і виключено з рядів КПРС.

Дали перцю!

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Дай їм спокій: аби тільки не пиячили...

Нарешті аж у січні цього року в Тернополі зрозуміли, що має рацио Хмельницька міськрада, що правда на боці Олексієнка, виходячи хоча б із таких арифметичних позицій: спершу одержує перший, а вже потім другий. До того ж у Олексієнка двоє дітей, а у Дмитрієва одна дитина. Тверезо в усьому розібравшись, на заводі написали такого листа до міськради: «Адміністрація і завком розглянули питання про розподіл житла і виносять пропозицію надати квартиру бульдозеристу Г. О. Олексієнку».

От і все. Як стало відомо редакції, Олексієнко вже отримав ордер. Усе стало на свої ноги, і говорити, здавалося б, нема про що.

Але говорити доводиться. Бо, як зазначалося вище, історія ця не поодинока.

Бажаючих других, третіх (а часом і десятих) стати незаконно першими, обскакати будь-що свого біжнього, вистачає не тільки в Хмельницькому. Не тільки Володимир Прокопович Дмитрієв вдавався до таких недозволених і негарних прийомів. Знаходились (і знаходяться) й інші. І найгірше те, що часом їхні старання мають успіх. Отож і хочеться усім їм на прощання сказати:

— Товариші шановні, знаємо, розуміємо, що пристойний дах над головою мусить мати кожен. Але не треба при цьому втрачати самої голови, кидаючись у авантюри. І совіті, і честі, і порядності не треба втрачати. Виборюйте собі пристойний дах над головою пристойними засобами!

Г. ЛОЗУН.

Hi, вже такого скромного чоловіка, як Василь Васильович Поваров, ви у Ширяївському районі не знайдете. Інші голови колгоспів, бач, так і стараються один поперед одного піднімати надої, підвищувати урожаї і т. п. Словом, усе роблять, аби тільки вискочити поперед сусіда! Василь же Васильович ніколи до такого не поривався. Очолюваній ним колгосп шкандибав собі десь в останній п'ятірці, не випинаючись ані надоями, ані врожаями, ані фермами. Та хіба це означало, що Василь Васильович — не господар? Ого, таких господарів ще пошукати треба!

Хочете прикладів? Будь ласка. Якось занаря-

ся прибрести — не погоджувався він на той акт, надто вже норовистим і балакучим виявився.

Або хоч і ті троє поросяток, які голова по п'ятірці за штуку через свою дружину вилішив у колгосп. І тут проявилися господарські здібності Василя Васильовича. По-перше, не переплатив, а навіть — навпаки. По-друге, у своєму сажу створив поросятам такі ідеальні умови, про які вони й мріяти не могли на фермі очолюваного Василем Васильовичем колгоспу.

І хай не патякають, що у колгоспі направо й наліво розтринькувалися корми. Якщо й дозволялося декому з колгоспників (і неколгоспників)

льоху з приплодом і троє поросятчик по 110 кілограмів кожне. А бачили б ви, який особняк заповзявся він у райцентрі воздвигати! І то не для себе, а для своєї сімдесятирічної нененьки! Хоч вона, правда, ні про який переїзд із рідного села і не мріє — ну, та все може трапитись. Не завадить, знаєте, про всякий випадок...

Для людей, які вміють належним чином оцінити громадське добро, Василь Васильович нічого не жалів. Погрюкали, скажімо, сокирами один сезон на колгоспних будовах одинадцятеро найманіх робітників — то вже ж він їм і пшенички 43 тонни, і кукурудзяних качанів 12 тонн, і сочнішникового насіння 2,5 тонни, і грошей 20365 карбованців... І це — незважаючи, навіть на ту невеселу обставину, що колгосп не виконав плану продажу хліба державі.

Словом, Василь Васильович умів поєднувати неабияку скромність із тверезою хазяйновитістю. Коли, наприклад, йому стало потрібно півтори тисячі карбованців на спорудження будинку в сусідньому Ананьївському районі (теж, ясна річ, для матусі!) — голова, нікому нічого не кажучи, попростував до каси (не єщадної, а колгоспної) та й узяв оті півтори тисячі. Потрібна секретареві парторганізації І. Д. Савченкові теличка для домашнього господарства — іди, дорогий, на ферму, вибирає на свій смак, плати гроши й бери. Вирішив той же Савченко будуватися — на тобі колгоспних три тисячі і розбудовуйся на здоров'ячко. Передумав, купив «Жигулі» на ті гроши — теж не біда, автомобіль — штука потрібна в особистому господарстві. Василь Васильович у цьому відомому переконатися встиг...

Суми ці бралися у колгоспі, звичайно, не зовсім, а в борг. А що бралися вони без відома загальних зборів або хоч би членів правління колгоспу — так усе це робилося, ще раз повторюємо, тільки внаслідок унікальної скромності голови та його підлеглих.

Але, як то кажуть, слави не шукай — вона сама тебе знайде. Так вийшло й тут: слава про ділові якості Василя Васильовича і його близьких підопічних докотилася до районних організацій. І районні організації разом із колгоспниками колгоспу «Росія» віддали їм належне — вирішили звільнити людей від усього того, що заважало повноцією мірою віддатися господарській діяльності в особистих хлівах та коморах. Іншими словами, і Поварова, і Павловського, і Стрецкула звільнили з керівних посад, а також виключили із партії. Бо, як ви самі розумієте, усі ці обов'язки і звання дуже заважали їм слугувати основній меті їх життя — приватному бізнесу.

Не обійшли увагою і секретаря парторганізації І. Д. Савченка. Та, зважаючи на те, що його господарська діяльність була значно поміркованішою, обмежилися суворою партійною доганою із занесенням до облікової картки.

Дуже правильно, як бачите, вчинили районні партійні організації разом із колгоспниками — помітили та оцінили зовні й не зовсім помітних, нехай і скромних, але таких хазяйновитих людей!

А ми вирішили, зі свого боку, прославити їх цим фейлетоном. Бо історія їхня, сподіваємося, буде повчальною для інших подібних скромників, які, можливо, десь тихенько і непомітно усе ще хазяйнують собі у громадських і власних господарствах, плутаючи перші з другими.

В. БОЙКО,
спец. кор. Перця.

Ширяївський район
на Одещині.

Кукуріку

Сусідський півень зозулястий
У бійці задніх ще не пас.
Отож, в один прекрасний час
Зчепився з нашим. Наш — горластий,
А битись талану не мав
І оце — вже ледве на ногах стояв...
Я грудку кинув — припинилась бійка.
Сусідський півень втік,
А наш відразу на драбину — скік!
І переможно кукуріка!

Ви бачили кумедію таку:
Хто переміг, а хто — кукуріку!

Євген ВАСИЛЬЧЕНКО.

с. Будилка
Лебединського району
на Сумщині.

— А ще казали, що новенький — літун...

НЕВЕЛИЧКИЙ ЧОЛОВІК у великих окулярах нерішуче зупинився серед кімнати і тихо мовив:

— Дозвольте...

— Прошу,— кивнув я на стілець.

— Чи, може, зачекати ще двох-трьох відвідувачів? — завагався він.

— Навіщо?

— Боюсь, що коли дізнаєтесь, хто я такий, то відмовитеся розмовляти.

— А хто ви такий? — спитав я, вкрай заінтергованій.

Невеличкий чоловік нахилився до мене і притишив голос до шепоту:

— Я — нерентабельний...

— Ви?

— Так. Зі мною просто невигідно мати справу. І, взагалі, не варто зв'язуватися. Зрозуміло?

— Не дуже.

— Спочатку і я нічого не міг уточнити. Скажімо, сідаю в маршрутне таксі — те, що, як кажуть транспортники, курсує за маршрутом, сиджу десять хвилин, двадцять, а таксі не «курсує», стоїть. Я — до водія: «За такий час і пішки дістатися можна». А він мені: «Невже гадаєте, що заряди вас одного машину ганятиму? Так і чверті плану не виконаю».

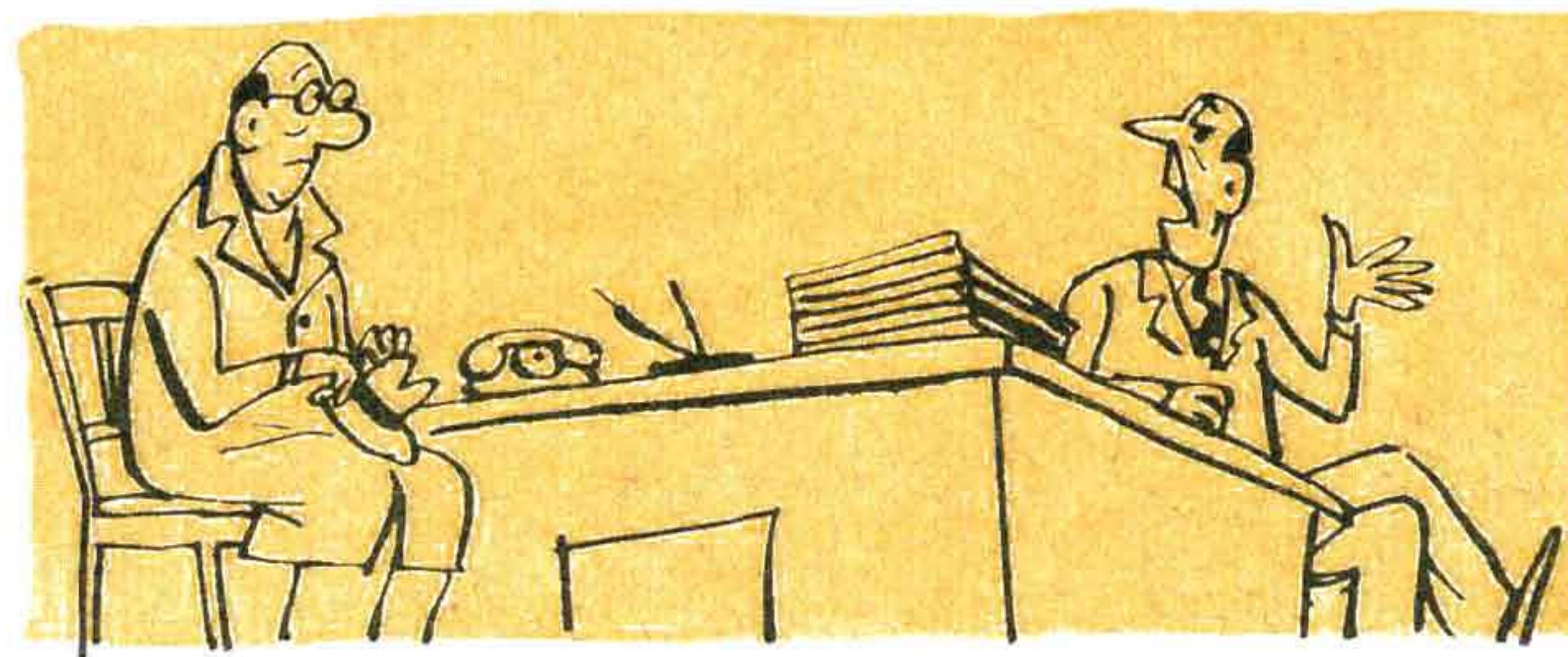
По тону водія було зрозуміло, що дискусії тут не допоможуть. І я почав діяти. «Гей, люди, — гукнув на всю силу, — користуйтесь найзручнішим транспортом! Економте час!» І, загадавши популярний рекламний рядок, додав: «Час — вирішальний фактор!»

Та навіть це нікого не зупинило. Довелося йти пішки.

Невеличкий чоловік зітхнув і вів далі.

— Пішов я до меблевого магази-

Нерентабельний відвідувач

ну на вулиці Менжинського і, уявіть собі, купив дитяче ліжко. Звертається до дівчини, що сидить під табличкою «Трансагентство». Мовляв, треба якось додому доставити.

Дівчина розвеселилася, ніби почула свій улюблений анекдот. «Ніхто вам його не повезе. Якщо наші вантажники матимуть подібні замовлення, вони й третини плану не виконають». «Що ж ви порадите?» — розгубився я. «Може, хтось із вашого будинку чи вулиці купуватиме меблі, ось ви до них і приєднайтесь із вашим ліжком».

Під тягарем спогадів невеличкий чоловік зіщулився і, здалося, став ще меншим.

— Невезіння супроводжує мене на кожному кроці, — вів він далі. — Захожу, наприклад, до гастроному, що

на розі вулиць Степана Халтурина і Саксаганського, і прошу продавщицю зважити півкіла салаки. Вона ж тільки хмікнула: «Оце заради вас одного банку відкривати!»

Ще одного любителя салаки я таки знайшов. А більше не було — хоч плач. Почувши запитання: «Третім будете?» — люди просто тікали з магазину.

— А то вирішив я замовити в ательє «Штори, чохли» на Червоноармійській вулиці штору на вікно. Облюбував собі тканину і підходжу до приймальниці. А вона й каже: «Або робіть собі дві з половиною портьєри або нічого не буде». «Як це, — кажу, — дві та ще й з половиною? Мені одна потрібна». «А куди ми залишок тканини дінемо?» — ставить вона питання руба.

Довелося шукати компаньйонів. Одного знайшов. А ось на половину штори чомусь ніхто так і не погодився.

Невеличкий чоловік зняв великі окуляри і довго та задумливо простирав скельця.

— Знаєте, я звик до того, що нерентабельний. Проте інколи прокидається сумнів. І тоді я зайвий раз себе переконую. Ось прочитав недавно в рекламному розділі газеті, що хімчистка обслуговує замовників у дома. Що, мовляв, досить подзвонити по номеру 76-60-55, як приймальник приїде. Дзвоню. «Що? — перепитують із таким, подивом, ніби йдеться про якісь екзотичні плями. — Тільки сорочку треба почистити? А пальта, килими, хутро?»

Стукаю до сусідів. Питаю, чи не треба їм раптом почистити пальта, килими, хутро. Тоді б і я до них, як то кажуть, підсусідився. Та, виявляється, пальта в них чисті, килими нові, а хутра вони принципово не тримають...

Невеличкий чоловік знову одягнув свої великі окуляри. Скельця їх близьали.

— Ви розповіли дуже цікаву історію, — кажу я після хвилини роздумів. — Про це обов'язково треба написати фейлетон. Ось тільки...

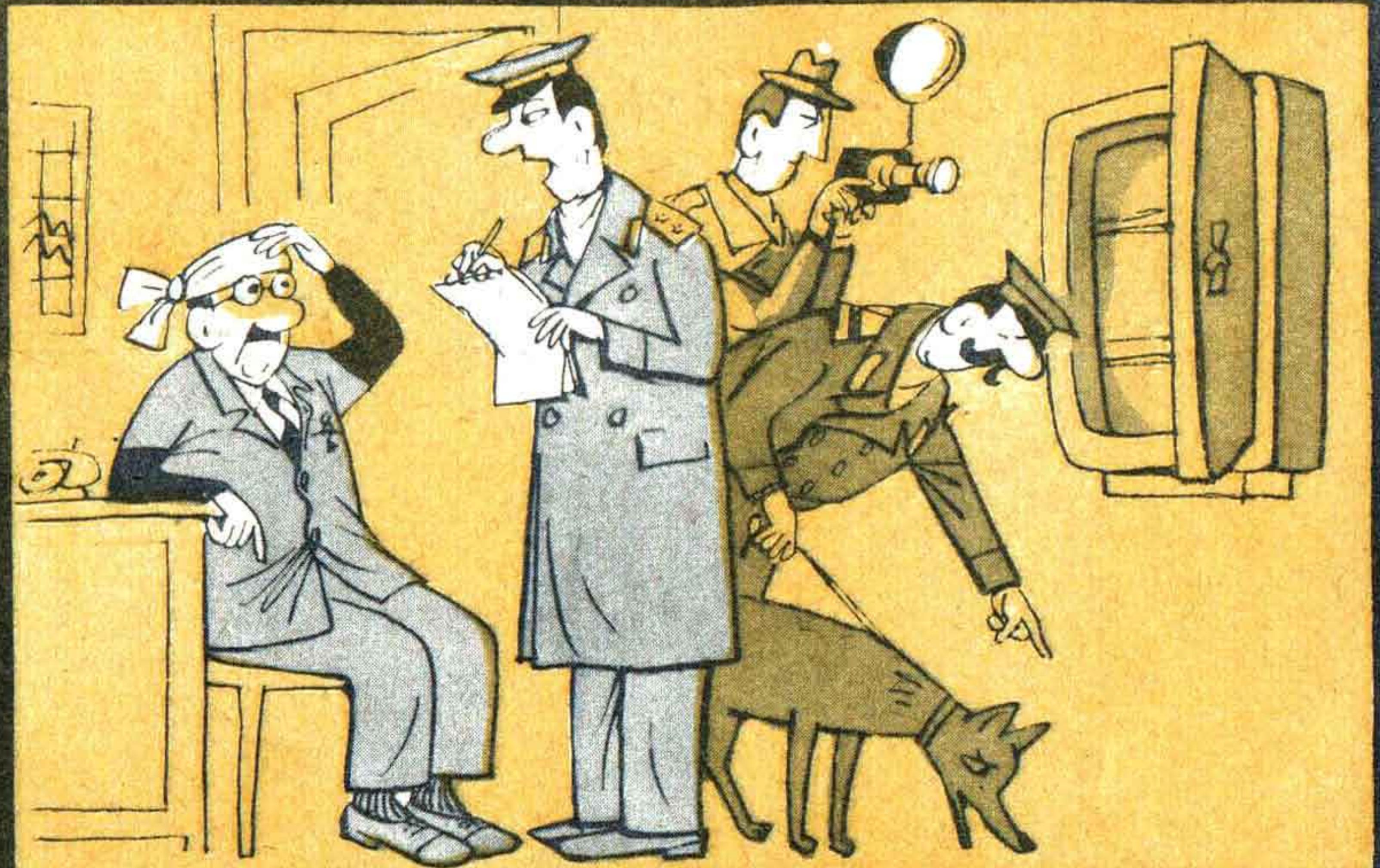
— Тільки якби ще кілька подібних історій... — підказав він.

— Так, так, — зрадів я його кмітливості. — Можливо, прийдуть ще двоє-троє нерентабельних відвідувачів... Знаєте, щоб переконливіше було.

Ю. ПРОКОПЕНКО.

м. Київ.

Детективна історія...

...і справжня.

Мал. В. ГОРВАЧОВА

I сміх, і гріх

Ступивши сіми років від роду на тернисту стезю піз-
нання, я одразу ж поринув у дивний світ священної
історії.

З роками, витісняючи закон божий, приходили
справжні знання. В п'яtnадцять років для мене вже по-
тъмяніло яскравість міфів Ветхого Завіту про створення
світу і про народ, що користується протекцією небес.

Але що це? Сьогодні я чую в ефірі знайомі псалми з
моєго дитинства. Радіоголос Тель-Авіва запевняє, ніби
сьогодніння ізраїльська держава являє собою безпосе-
редньо спадкоємцю біблійського Ізраїлю «з його гас-
лами миру й любові». Останнє зауваження заінтеригував-
ло мене. Мир і любов були близькі моєму серцю. Поміркувавши, я вирішив залишити вдома свої по-
літичні переконання і податися в двотижневе турне, щоб
особисто познайомитись з нинішніми мешканцями
«святої землі».

ВІД АДАМА ДО «ФАНТОМА»

Рихтувшись у дорогу, я освіжив у пам'яті події 1948 року. Гуманним актом представників багатьох країн ство-
рено було тоді державу Ізраїль. Тоді передбачалось, що національне воєніще єврейського народу буде за-
новлено в Палестині без школи для громадянських та
релігійних прав місцевих неєврейських общин, без ути-
ку їхнього політичного становища. «Коли б це було
так!» — не раз говорив я собі, розіжджуючи по провін-
ції та містах Ізраїлю. За вікном автомобілі пропливали
по іншому: країна, де на кожному кроці культивується
ідея рясової зверхності народу, якому нібито зверху
дано роль пастиря людства. На пропаганду ідеї «бого-
обраності» витрачаються мільйони ізраїльських фунтів.
Які зрушення в людській свідомості куплено за ці гро-
ші, свідчать оці короткі діалоги з моїх ізраїльських за-
писників.

Французький турист:

— Чому ж усе-таки в Ізраїлі існують трущоби?

Ізраїльтянин:

— Ледачі араби лініуються працювати.

Мій співчічизник, фінський пастор:

— Мене враже, що місто, де народився Христос,
утримується у такій грязі.

Мешканець Віфлієма:

— Араби неймовірно брудні.

І так на кожному кроці, у великому і малому вити-
кається прищеплена офіційною пропагандою пихата
звенава до інших націй і народів. Божествена обра-
ність євреїв — головна тема учбових програм в Ізраїлі, основний зміст тутешніх релігійних проповідей.

В залі засідань ізраїльського парламенту — кnessету — мене суворо розглядає з портрета «батько сіоніз-
му» Теодор Герцль. Це він кинув у хвилину відвертості:
«Для пропаганди наших ідей нам ні до чого скликати
збориця з їх неминучим базиканням. Ця пропаганда уві-
де як складова частинка в богослужіння».

Під молитви і творить Тель-Авів свої пропагандистські
чудеса. Агресія Ізраїлю проти арабських народів ви-
дається за «патріотичну війну». Відповідно резолюція
Ради Безпеки, що зробив з єзреїв повернуті загарба-
ні землі, твердиться як «принизлива і несправедлива».
оскільки, мовляв, уся Палестина споконвіку належала
Ізраїлю. Під Палестиною мається на увазі її біблійський
варіант — територія, що охоплює, окрім сьогоднішнього
Ізраїлю, йорданію і район Гази. Тут уже рукою подати
до божевільної сіоністської ідеї створення «великого
Ізраїлю від Нілу до Евфрата».

...Норвезький пастор цікавиться в бесіді з депутатом
кnessету:

— Яким чином збирається Ізраїль вселитися у ці нові
кордони?

— За завітом пророка: «Вогнем і мечем ти завоюєш
землю, яка належить тобі».

— Так віщували пророки, а що кажуть політики?

Мартті ЛАРНІ

Серед туристів, які відгукувалися на заклик ізраїльських
бюро подорожей «пройти слідами Христа», був відомий фін-
ський письменник Мартті Ларні.

Агентство преси «Новини» пропонує увазі читачів «Перця»
їого подорожні нариси.

— Теж саме. Наш новий президент Хайм Вейцман зу-
стрів переселенців у порту Хайфа словами: «Як добре,
що діти Ізраїлю через дві тисячі років повернулися до-
дому. Тепер їх уже не вигнати з своєї землі». Прези-
дент має рацію — сьогодні за нашою спиною стоять
три могутні сили.

— А саме?

— Господь бог, сіонізм і США.

Отже, ангели небесні ширяють тут у кабінах «Фанто-
мів».

...Ізраїль сімдесятів років посилено перетворюєть
на туристичний заповідник для віруючих. Офіційні гіди
просвітлюють натовпи прочан історіями з Ветхого Завіту
приблизно на такий кшталт:

— Ось тут Авраам збирався принести в жертву гос-
поду свого Ісаака. Місце жертвопринесення святе.
Тут неподалік лістився сад Едему, де пустували Адам та
Ева. Це місце теж святе...

І так без кінця-краю. «Святе місце» стало тим верст-
том, на якому роблять не тільки політику — просто ка-
жути, роблять гроші. Яскраві проспекти радять туристам
запастися на дорогу кругленкою сумкою на сувеніри і
місцеві рідкісності. В одному магазині мені маже си-
ломіць намагалися упхати такий собі для дружини по-
дарунок зі «святої землі» — намисто, виготовлене бу-
цімто з мушиї Генісаретського озера. Розглянувши сув-
енір, я помітив на його ланцюжку крихітний ярлик:
«Зроблено в Каліфорнії». Я бачив, одна з трьох
«могутніх сил» не втрималася від автографів...

БРЕХНЯ ДЛЯ «ПРОЗРІННЯ»

Сонце сідає за дахи синагог Яффи, передмістя Тель-
Авіва. Настає час цікавих вечірніх сходок, що звуться
«зборами прозріння», — їх пунктуально проводять тут
шомісяця, кожного другого вівторка.

На перший погляд здається, ніби відбувається звичай-
не релігійне дійство. Експерти-текстологи пояснюють
бажаючим чудеса з Ветхого Завіту. Демонструються
фільми, що в кольорі і стереозвукі прославляють «свя-
ту землю» з неминучими екскурсами в біблійську істо-
рію. На титрах фільмів уже знайоме: «Зроблено в
США».

Непогані збори приносять стрічку «Його земля»,
зйомки якої фінансував достатньо відомий американський
євангеліст Біллі Грехем. Цей діян непогано напотав
кишеню за рахунок подібних зборів «прозріння», які
він влаштовує в різних куточках земної кулі.

Не сходять із тутешніх кіноафіш і «Сухі мощі», створе-
ні Ш. Ліндсієм — іншим видатним західним спецом по
стрижці купонів із біблії.

Але ось у шатах релігії вповзає офіційна пропаганда.
Починає швидко розуміти, що головна мета вечірніх
«зборів прозріння» у Яффі — змінити у нових іммі-
грантів віру в принципи сіонізму.

Ця місія покладена на так званих свідків. Прізвища

тель-авівському аеропорті Лод новоприбулі дізнаються:
країна охоплена гострою житловою кризою.

— Можемо запропонувати барак, але, на жаль, не-
ближко, — сухо повідомляє чиновник іммігрантів.

Той уражений, але, на щастя для його здоров'я, він
ще не знає, що те «неблизько» може означати: в Сінай-
ській пустелі.

Починається, тепер уже традиційний, сидячий страйк,
тут таки, в аеропорті. Але важко висидіти які-небудь
цифри, окрім офіційної статистики. А вона цікава: 86,4
процента ізраїльських громадян проголосували за за-
селення євреїв загарбниками у арабів земель, але... при-
їжджає євреями! «Чорноробам» — не місце на вілах
Тель-Авіва.

ЦІ ДОРОГІ ДЕШЕВІ АПЕЛЬСИНИ

Згада промову, яку виголосив під час перебування
у Швеції міністр іноземних справ Ізраїлю Абба Ебан.
«Ізраїль, — заявив він із притаманною йому скромністю,
— єдина в ООН держава, де збереглася та ж мова,
якою вона була 3000 років тому».

Перепрошую, пане міністр, але мені здалося, що пе-
реважна більшість населення Ізраїлю розмовляє на так
званому ідіш, стрікоті суміші німецького діалекту з
івритом і слов'янізмами. Хіба такою була мова 3000 ро-
ків тому? Зрозуміло, що багатьох переселенців, перш
ніж вони пристосуються до трудового життя, доведеть-
ся засісти за вивчення офіційної мови країни.

На аеродромі в Тель-Авіві ми розговорилися із молодим
шведом єврейського походження, котрий попро-
вівав у Ізраїлі вісім місяців.

— Чому повертаєшся на батьківщину? — запитав я.

Юнак погладив рукою м'яку, як пух, бороду. Відповів
серйозно, зосереджено:

— Розчарований. Не згоден із тим, що приїжджим до-
водиться жити чорт зна де, працювати в кібуцах без-
платно, тільки за харчі. Не хочу, щоб тутешній уряд
дів із мене кошти для майбутньої війни. Краще додо-
му. Все-таки у батьків майстерні по оббивці меблів...

Щоб зупинити відлив дармової робочої сили, по-
злодійськ викачаної з європейських «резервуарів», і
споряджують читати брехливі «проповіді» «свідків» на
кшталт брата Міхая. Тій же меті служать меморіальні
комплекси, де відображені трагічна статистика масових
убивств євреїв під час другої світової війни. На марму-
рових дошках висічено: стільки-то тисяч євреїв було
знищено в різних районах Радянського Союзу. Хто
вбивці — догадайся сам. І так в усьому — підтасовують-
ся чи замовчують факти, щоб створити уяву, ніби в
Радянському Союзі панував і продовжувати антисе-
мітизм...

Завдяки дармовій робочій сili Ізраїль може постачати
на світовий ринок соковиті, порівняно дешеві апельсини
сорту «Яффа». Але дешеві апельсини обходяться доро-
го. Вони оплаченні скліченими долами легковірників, що
поганяли за химерами сіоністського «раю». Вони обли-
ті потом тих таки ж іммігрантів і місцевих арабів, змушу-
ють працювати в кібуцах тільки за харчі.

Після масового вигнання арабів переважна більшість
трохомільйонного населення країни (2.300.000 чоловік) —
євреї. Але їхня частка участі в сільськогосподарській
тійші фізичній праці — мізерна. Найважчу і найбруд-
нішу роботу виконують араби, християни або євреї-пере-
селенці, що не володіють івритом. Теоретичну підклад-
ку такого становища цілком розкриває іронічна репліка
нашого гіда:

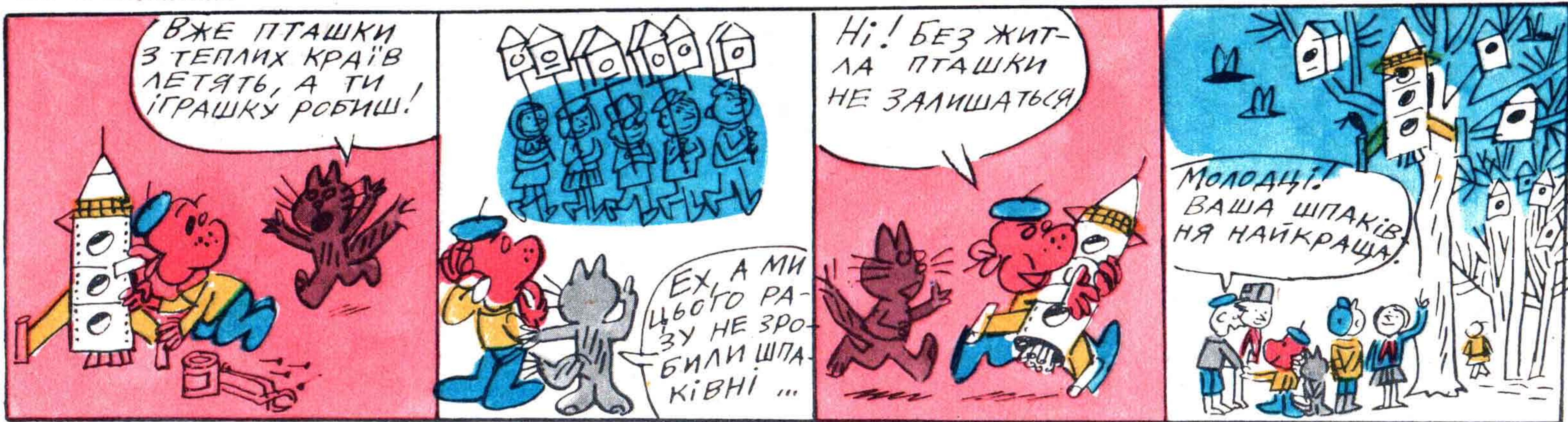
— Тисячі років тому господь заборонив нашому на-
роду-обранию займатися землеробством, звільнити його
від будничих і важких робіт. А в наших властях, видать,

прямий телефонні звязок із небесами...

Звичайно, серед ізраїльтян-євреїв чимало таких, що
трудом здобувають хліб насущників. Але право на більш-
менш пристойне існування їм доводиться виборювати у
щоденій боротьбі. Страйки стрясяють Ізраїль. До злид-
нів бідноти глухі тамтешні туристами. Ще на початку
століття сіоністи не сіяли ілюзій щодо природи своєї
держави. Вищезгаданий Теодор Герцль з безсоромною
відвертістю передрікав: «Багатим євреям, змушеним
тепер приховувати свої скарби та бенкетувати при опу-
щених шторах, там можна буде вільно насолоджувати-
ся життям».

Прогресивні сили країни зривають пропагандистські
шати з цих задумів. Вони виступають проти будь-якої
дискримінації і національного утиску, за єдність народ-
них мас — єврейських і арабських. Крокуючи вулицями
ізраїльських міст, я запитував себе: чи зуміє здоровий
глаз народу перебороти навислу над країною загрозу
і забезпечити їй гідне майбутнє? Воно, це майбутнє, в
співдружності з народами світу, а не в марних потугах
возвеличитись над ними.

(Закінчення — у наступному номері).

ІЖТЕ, ЧОБІТКИ...

Подивився батько на Тимкові чобітки, повертів у руках і похитав головою:

— Та вони вже каші просять...

Сіли снідати. Мати поставила на стіл улюблену Тимкову запашну пшоняну кашу. Тимко узяв свою тарілку і пішов у другу кімнату.

— Ти куди? — питає мама.

— А я свої чобітки нагодую. Татко казав, що вони каші просять...

ОБРАЗА

Так уже якось виходило, що Петрусь дуже часто ламав іграшки.

А оце відрівав хвоста у нового чудового коня.

— Знову нашкодив, шибенику, — зауважив тато.

Петрусь помовчав, а потім сказав:

— Татку, чому ти кажеш, що я шибеник, я ж ніколи жодної шибки не розбив... Я — іграшин ламайник...

Р. ПИМЕНОВА.

ЗАГАДКИ ПЕРЧЕНЯТКА

Виє, свище завірюха,
А бабуся без кожуха
На дворі стоїть, дріма,
А як скінчиться зима,
Сонце в спину припечене —
Геть із двору утече.

(Чиркова Ганна)

Михайло ХИЖКО.

Не авто я і не віз,
Без керма та без коліс,
А вожу охоче —
Кого вгору, кого вниз —
Хто куди захоче.

(Тифіл)

Я лежу на черепку
І пливу через ріку,
А щоб одяг не намок,
Зверху теж є черепок.

(Ахендерен)

Аркадій МУЗИЧУК.

ОХ І РАДІТИМЕ!

Бабуся взяла онука в магазин.

— Бабусю, купи мені цукерок.
— Я ж тобі учора купувала. Невже поїв?

— Ні, ще трохи є.

— Коли ті доїси, тоді куплю.

— Бабусю, то купи хоч шоколадку.

— Маленьких, онучку, якраз немає.

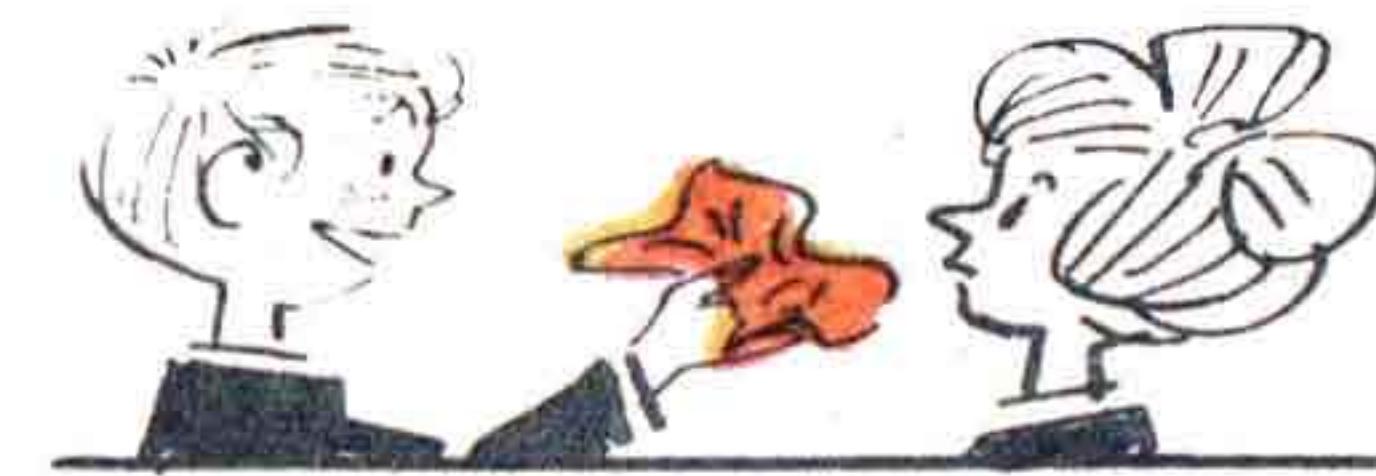
А ця дуже велика.

— Нічого, бабусю, я її подужаю.
Можеш навіть дві купувати. То не для мене, а для Марійки.

— Гарний ти хлопчик, раз і про сестричку дбаєш.

— Ага! Я обидві шоколадки з'їм, а папірці віддам Марійці. Ох і радітиме!

М. КОЛЕСНИКОВ.

СИНОК
І СНІЖКОК

(Скоромовка)

Синок
Під ніс
Сніжок
Підніс,
І ніс
Сінів
Весь
Посинів.

Грицько
БОЙКО.

ТРИ ЛІНКА

ГУМОРЕСКА

Дід Скиба за звичкою витер черевики об райвиконкомівський поріг і подибав на другий поверх.

— Та до самого прийшов оце, бо вже витерпіти годі, — сказав у приймальні.

А коли дійшла його черга, обсмикав маринарку, погладив білого чуба і, прихопивши паличку, шаснув за високі двері.

— Дай боже щастя, пане-товаришу голова!

— Панів у нас немає, — усміхнувся голова.

— Ну, то приказка, знаца, така! То най буде вам добриден!

— Добрий день! Сідайте, будь ласка, Максиме Євстахійовичу. Ви з Нових Стрілок?

— Так, так, прошу вас.

— Далеченько. З чим же завітали?

— Та, прошу вас, яке то далеченько, коли автобус під хатою взяв, а й осьдечки висадив. То я хіба ногами бив, чи що? Та вже ж прийшов, знаца, чи приїхав, то привіз вам купу своєї гризоти.

— Викладайте за порядком.

— Знаца, прийшов просити, аби сину Митьку, він комбайнер, дозволили стріх добудувати.

— Що, хата валиться?

— Чого б мала валитися — нова, цегляна хата! Та ж я її всього десять літ, як той, на ноги звів, — знаца. Добудувати хочемо стріх, бо там порахувалисьмо, що Митьку вийде три помешкання і ще калідор просторний.

— Виходить, другий поверх тягнути надумали.

— То по-теперішньому, знаца, повченому, кажуть — поверх. А ми з Вольгою рахуємо: стріх.

— То будуйте. Хто вам боронить?

— Е, товаришу голова, боронить. Знаца, сусід мій Іван Гопкало стає цапа. Не хоче, аби моя хата була вищою од його. А як у него «Запорожець»-машина, а в нас тильки моциклет, то я й терплю. А то, видите,

світ йому я заступлю. Репетує! Виділись такого?

— Погодьте з архітектором.

— Та я, товаришу голова, у два менти погоджу. А ви б мені написали два слівця. У селі, знаца, слово ваше твердше за цемент у фундаменті!

— Гаразд. Напишу. А яка ще у вас біда?

— Голова сільради докучає. Щоби розкидав хату.

— Як? Нову хату розкидати?

— Де там нову! Розумієте, у мене в дворі, знаца, на подвір'ї, на мому ж таки обійті, стоїть ще мого діда хата. То голова каже, немає порпорції. Та воно звісно, ще польською глиною машена, солом'яна. Але як можна її розкидати? Дідова ж. То най була пам'ятка для вонуків.

— Якщо ви проти, я буду у вашому селі, вирішимо на місці. Може, й залишимо для історії.

— От-от! Обов'язково прийдете й лишіть. Бо дід був на селі перший газда!

— Що у вас далі?

— Далі? — старий смикнув вусами, зам'явся. — То вже, знаца, й не біда, а ціла мордація виходить, — послав руку в нагрудну кишеньку маринарки, дістав загорнуту газету. З газети витяг акуратно складений папір. З нього ще папір. Списаний каракулами.

— Тутка все написано. Читайте.

— Самі писали?

— Влада навчила не тілько читати. Написав.

— Про що ж тут ідеться? Так. Заява.

— Розумієте, товаришу голова, нездала то фіра — моцикlet. Два лише колеса має. То прийшов просити — аби помогли нам машину достати. Принаймні «Джигулі», казала моя баба. То уважте просьбі старого.

Ірина КУДРЕВИЧ.

м. Ходорів
на Львівщині.

З нагоди 60-ліття
ВАСИЛЯ КОЗАЧЕНКА

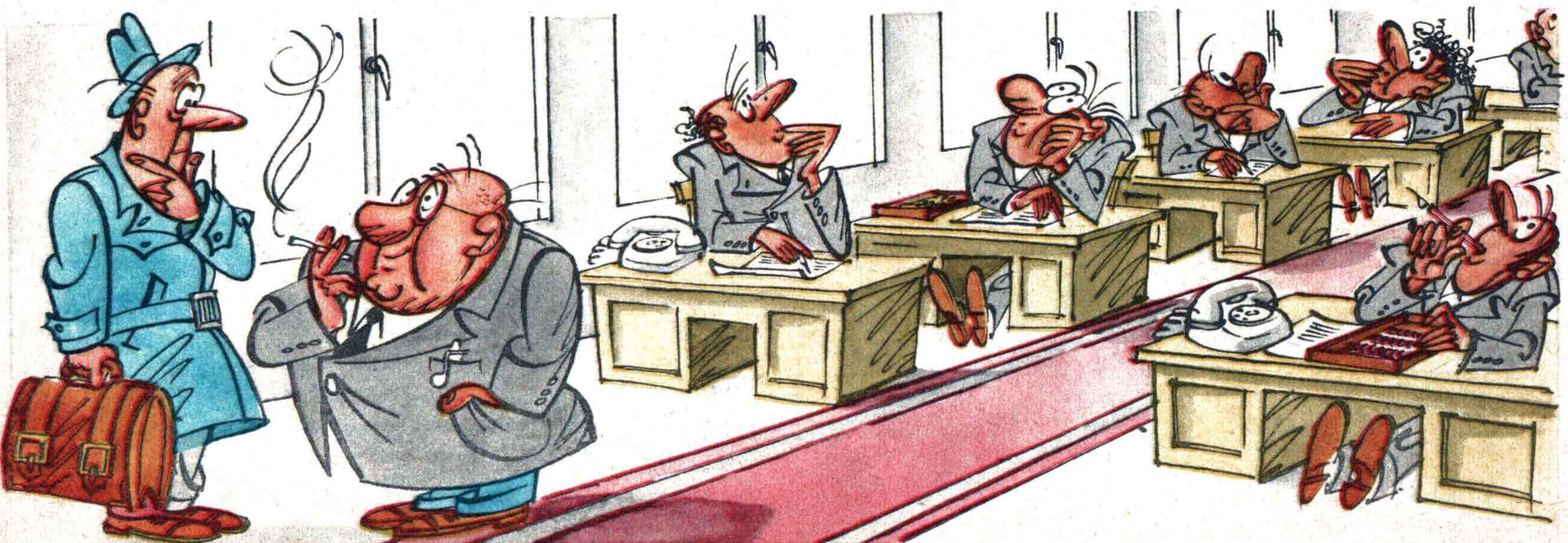

Хоч так зовуть його в народі,
А от не віриться ніяк,
Що Козаченко він та й — годі:
Ні, браття, — справжній то козак!

Хай і надалі ж в козака
Не слабне око і рука..
Щоб довгі роки любо-мило
Служив письменству на добро!
Було в каламарі чорнило
І не тупилося перо!

Текст Д. МОЛЯКЕВИЧА.
Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

— Що це вони всі на стелю дивляться?
— Складають квартальний звіт.

Мал. Р. САХАЛТУСВА

— У ваших даних цифра «2» підтерта і виправлена на «5»!

— Пробачте, шкільна звичка...

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

У сценарії новорічної вечері «В атмосфері одвертості...» («Перець» № 24 за 1972 рік) змальована картина ідеальної єдності і взаєморозуміння у керівній верхівці дослідно-виробничого господарства Одеської овочевої дослідно-станції. Секретар Овідіопольського району партії т. Вербицький повідомив редакцію, що сценарій був дуже уважно прочитаний і вивчений на засіданні бюро району. При розгляді зближна картина виявилася досить непривабливою.

За фінансові порушення, неправильне оформлення проектно-кошторисної документації, безнадзорливість у доборі надрів бюро району партії звільнило Азвалінського М. С. з посади виконуючого обов'язки директора Одеської овочевої дослідної станції. Директору дослідно-виробничого господарства Песляку М. К. оголошено догану.

Наказом по дослідно-виробничому господарству виконроб Барвінський М. А., заступник директора Дойчев С. Д. з роботи зняти. Головний агроном Кофман Л. Р., інженер-електрик Соболевський Г. В. суверо попереджені.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Поступіться місцем, бачите — людина на ногах не тримається!

ТРУДОВІ МОЗОЛІ ЕКСПЛУАТАТОРА

...Дай, ЖЕК, на щастя руку мені. Такої мозолястої руки, признаєшся, я не бачив зроду.

До речі, звідки вони у тебе, оци трудові мозолі? Ти ж експлуататор, ЖЕК. А у експлуататорів, як, пригадуєшся, нам ще в початковій школі оповідали, руки не змозолені, експлуататори лише володіють плодами чиєїсь мозольної праці.

— І ми теж, — посміхнувся начальник одного з наймолодших ЖЕКів міста Кривого Рога. — Будівельники он скільки набудували. Цілий мікрорайон! А ми — володіємо. Тобто експлуатуємо те житло, збираємо квартплату з людей.

— І від цього — такі мозолі?

Тут уже не тільки начальник, але й уся житлово-експлуатаційна контора од сміху здригнулася.

— Як є охота, то пішли, покажемо, від чого мозолі, — загомоніли муляри. До них приєднались слюсарі-сантехніки, столяри та маляри.

— Що ж, пішли!

І вивели вони мене на широку дорогу, з якої починається вулиця Коротченка.

— З якого будинку почнемо?

— Ну, звичайно, не з тих, що вже встигли побувати в бувальнях.

— А тут усі нові. Оцей, наприклад, тільки торік здали в експлуатацію.

Зайшли в будинок № 40. Погостиювали в квартирах № 31, 33, 69, 76. Ще надворі весною тільки пахне, а тут уже все цвіте і зеленіє. Цвітуть стіни, з яких капає літом і взимку. Зеленими плямами розцяньковані стелі, від яких уже встигла одвалитися штукатурка.

— А ви до нас завітайте, то ще й не таке побачите, — гостинно запросили мешканці вулиці Кропивницького.

І, справді, побувавши у них, ми побачили й не таке. Наочно переконалися, що проникати в квартиру вода може не тільки через погані стикові шви (будинки №№ 59, 77, 87), а й крізь широченькі шпари у підвіконнях (будинок № 81, квартири 21, 34, 35, 72). Звичайно, після того, що нам тут показали, зовсім дріб'язковою здалася недоробка у дев'ятиповерховому красені під № 7 по вулиці Блюхера. Будівельники здали цей дім без однієї дрібнички — виходу на дорогу. Це, звісно, пусте — людина з головою знайде вихід із будь-якої ситуації.

Знайшли ж вихід із, здавалося б, зовсім безвихідного становища но-

восели гуртожитку профтехучилища № 44. Коли виявили, що під усіма умивальниками на всіх поверхах їх новенького, щойно зданого в експлуатацію гуртожитку раптом повідлітили геть усі зливні стояки, то не розгубилися, а почали вмиватися, чим багато пошле. Тобто, водою, яка справно протікає крізь дірявий дах.

Ну, вже коли молодь спроможна проявити таку кмітливість, то про старших і говорити не доводиться. Дорослі громадяни Кривого Рога, яким випало щастя жити, працювати або ж просто гостювати в новеньких, щойно одержаних із рук будівельників, приміщеннях, щоденно творять чудеса...

Коли начальникові міської будівельної інспекції т. Кулинському кажуть, що в дитячому комбінаті № 234, спорудженному на замовлення Новокриворізького гірнико-збагачувального комбінату, можна плавати, він дивується:

— Як це — плавати? В цьому ж приміщенні басейну нема. Наші будівельні інспектори були на комбінаті й на власні очі переконалися: сухо!

Справді — сухо. Це коли дивитися так, як інспектори. А коли глянути трохи глибше, тобто спуститися на кілька сходців у підвальне приміщення диткомбінату, тут — хоч човном катайся. Тільки обережно, бо глибина така, що й втопитися можна.

— Грунтовна вода, — розводять руками будівельники. — Щось, очевидно, треба буде зробити...

Будівельники ще тільки роздумують, що робити, а люди, які прийняли дитячий комбінат в експлуатацію, вже активно діють: відкачують воду.

Така вже, видно, доля у нинішніх «експлуататорів» — відбувається за чужі гріхи. Одні крекчуть, зітхують і виправляють недоліки, припущені трестом «Криворіжлитлобуд», яким керує Федір Васильович Васильєв. Інші мозоляють руки, ліквідуючи недоробки, що їм на довгу загадку про себе лишив Криворізький домобудівний комбінат, очолюваний Василем Прокоповичем Салом.

Одним словом, роботи всім вистачає. Навіть деяким споглядачам із міськвиконкому.

— А що, — кажуть вони. — Треба й експлуататорів заалучати до корисної праці...

Г. БЕЗБОРОДЬКО,
спец. кор. Перця.

м. Кривий Ріг.

ДУМКИ ВГОЛОС

Гонитва за довгим карбованцем вкорочувала йому віку.

*

У загсі на нього дивилися як на чоловіка-рецидивіста.

*

Письменник почував відповідальність перед сім'єю, але не перед читачем.

*

У театрі він найбільше шанував антракт.

На щастя, падаючи, він ударився головою і тому не постраждав.

*

Його обличчя нагадувало камінь, якого не торкався різець скульптора.

*

Поливаючи троянди, поливають і їх колючки.

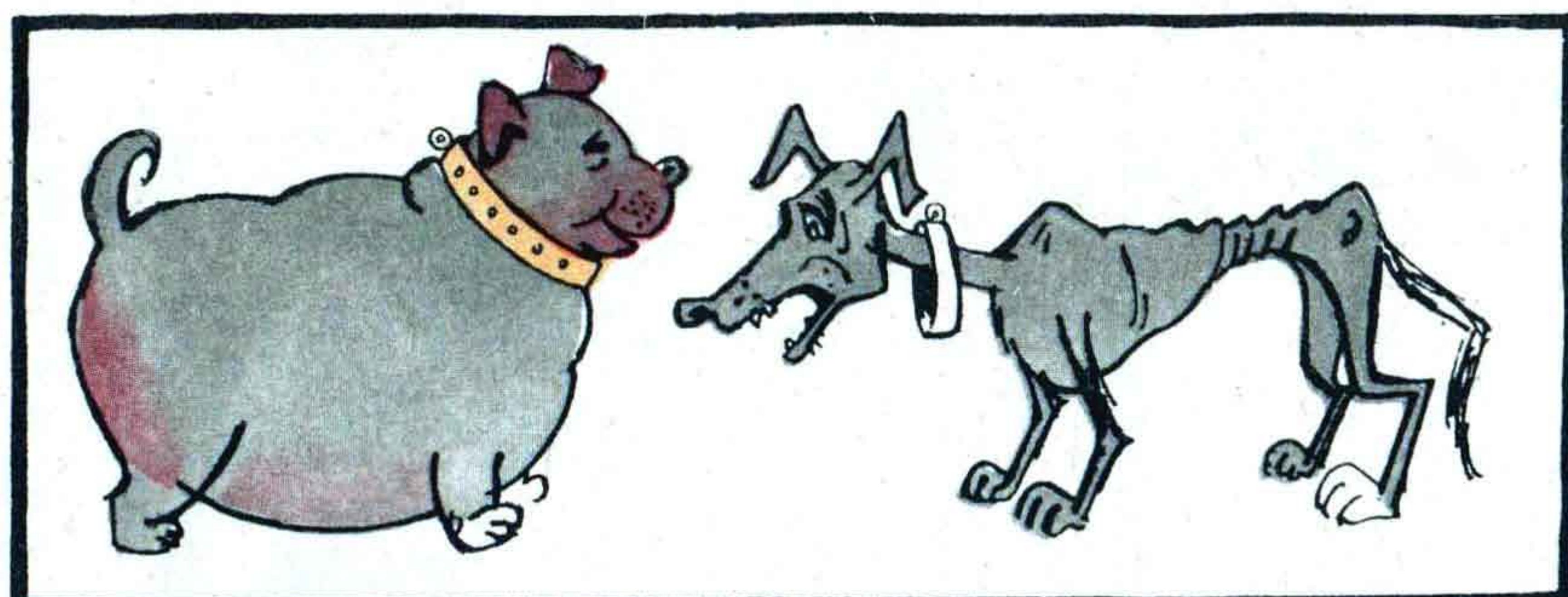
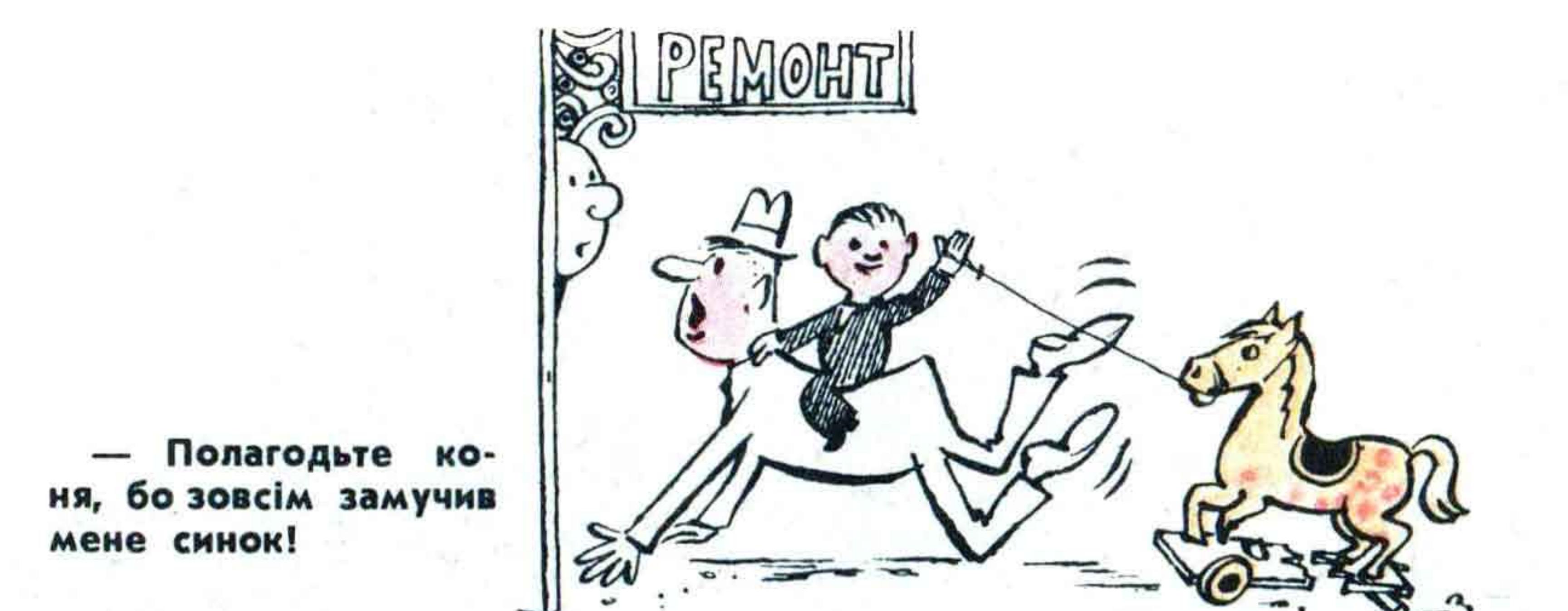
*

Усе життя боровся з горілкою, і, кінець-кінець, вона перемогла.

Г. ШАХНОВИЧ.

ГУМОР ПОБРАТИМІВ

Малюнки з журналів «Вожик» (Мінськ), «Капкан» (Чебоксари), «Хорпуштак» (Душанбе), «Хенек» (Уфа)

— Тобі добре, а моого хазяїна знову вигнали з м'ясокомбінату.

— От школа: тільки дійшла до найцікавішого місця — а тут кінець робочого дня...

— Де ви так відпрацювали силові прийоми?
— В автобусі!

— Невже не пам'ятаєте: ми ж разом у лікарні лежали із склерозом!
— Ні, не пам'ятаю.

— Поглянь, діду, на цю чудасю: борода — як у тебе, а волосся — як у мене!

ЗІЗНАВСЯ

— Товаришу міліціонер, заберіть мене!
— За що?
— Я вдарив свою дружину.
— Невже вбили?
— Та що ви! Он біжить із рогачем за мною!..

Повідомив В. КОВАЛЕНКО
із с. Торговиці
Городенківського району
Івано-Франківської області.

ДУЖЕ ЦІКАВО

Автошкола випускала велику групу шоферів. З промовою виступив директор, привітав із успішним закінченням навчання. Потім курсантам вручили посвідчення. Вже мали розходитись, коли це підняв руку один із новоспечених шоферів і сказав:

— Пробачте, товаришу директор, але мені дуже цікаво, чому вона все-таки іде, ота машина?

Повідомив В. М. КОСТЮК
із с. Поляни
Хотинського району
Чернівецької області.

ТІЛЬКИ ДАЙ!

Прийшов якось до Дмитра у гості сусід Іван зі своєю дружиною. Посідали за стіл, налили, випили. Коли уже всі традиційні тости вичерпались, Іван сказав:

— Давайте вип'ємо за Дмитрового сина!

— А навіщо за нього пити?
— здивувався Дмитро. — У мене таний син, що й сам здуває випити за себе. Тільки дай!..

Повідомив З. ШМІДТ
із с. Кути
Косівського району
Івано-Франківської області.

НЕ ТАНЦЮЄ

— Беріть, дідуся, спортлото, воно десятого числа буде грати.

— Та хай собі грає, синку, мені вже сімдесят років, то я не танцую.

Повідомив П. Т. ЛАХНО
із с. Каїри
Горностаївського району
Херсонської області.

НА ВИСОТІ

Пішов онук в армію. Через кілька місяців пише в листі: «Годують нас добре, потоваришував з хлопцями і в командира маю авторитет. Взагалі тримаюся на висоті...»

Бабуся, почувші таке:
— Ох, господи!.. Аби ж хоч не впав, а то ще покалічиться!

Повідомив Л. МАЗУРОК
із смт Рожища
Волинської області.

НЕ НА ВІДПОЧИНOK

Задзвонив телефон. Трубку взяв п'ятирічний хлопчик.

— Вам хто? — запитав.
— Тато дома? — почулося з трубки.

— Ні, немає, — сказав хлопчина, — кудись поїхав.

— На відпочинок?
— Та ні, віч поїхав із ма-

мою...
Повідомив А. МАТРОС
із с. Зеликівки
Біловодського району
Ворошиловградської області.

Штрафна

Ото біда (ще й без причини!)
У Гриця сталася колись:
Він до куми на іменини
Галопом біг — і запізнивсь.
Що тут сказати? Ганьба і сором!
І як спокутувати вину?
Лиш на поріг, а гості — хором:
— Ану штрафну йому! Штрафну!

Тут Гриць пірнув у гурт веселих.
І ось, наливши через край,
Дали йому такенний келих,
Що ним хоч коней напувай.
Тепер, як в гості кличуть Гриця,
То на годину хоч одну
Він не забуде запізниться,
Щоб налили йому штрафну.

Микола ЄРЕМЕНКО.

м. Черкаси.

Володимир ІВАНОВИЧ

Похвальне слово

За каверзи,
Огидні для громади,
За ледарство
Ta всякі інші вади
Ведмідь рішив
(Без лишньої турботи)
Лисицю врешті
Вигнати з роботи.
При цім сказав:
— Накоїла мороки,
To хай іде на всі чотири боки!

Зачувши нюхом неприємну справу,
Лисиця тут же подала заяву.
А головне — призналася хвостата,
Що... знань у неї, бачте, малувато.
Ta для громади —
Рада б потрудиться,
Отож поїде в інститут учиться,
Лиш просить написать обов'язково
В характеристиці
Похвальне слово.

— Писать брехню! — аж смикнуло
Бурмила. —
Хвалити?
За що?
Що воду з нас варила?
Ta я... ta ми...
Розбійницю хвостату
Давно хотіли витурити зі штату.

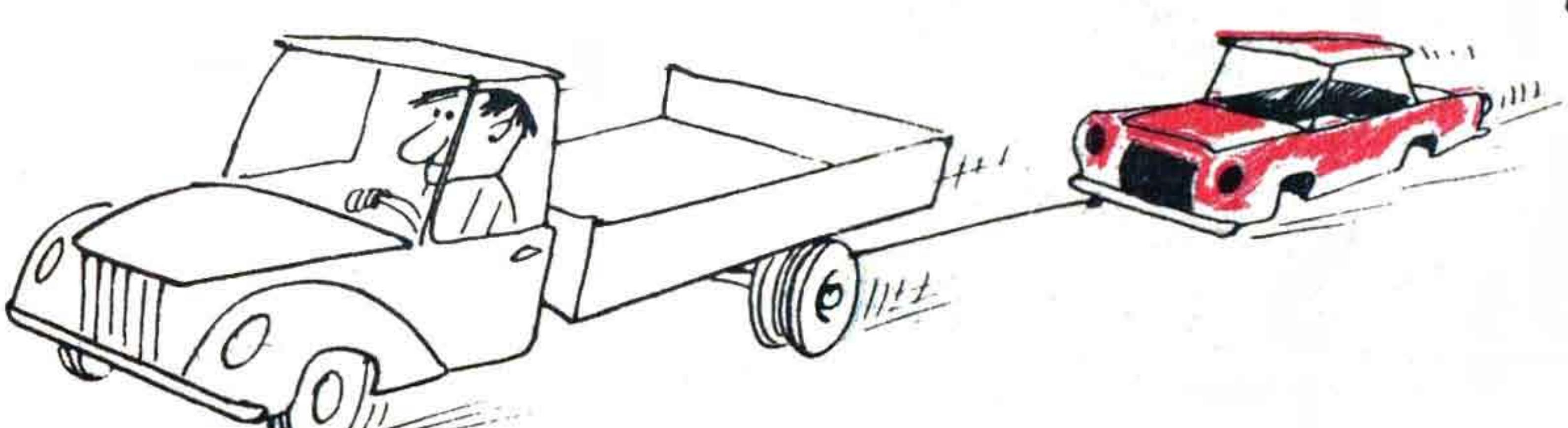

Та...
Доведеться покривити душою —
Хай в інституті потанцюють з нею...
І написав:
«Лисиця-птахівниця —
Сумлінна і завзята трудівниця;
Виконує все якісно і спритно
І з усіма поводиться привітно...»
Зітхнув Ведмідь-добряк
І по порядку
Поставив дату,
Підпис
І печатку.

Взяла характеристику Лисиця
Ta й каже:
— Не поїду я учиться.
Ви ж свідчите: я — гарна працівниця.
Отож
Прийміть одну мою пораду:
Наказ про мене
Покладіть в шухляду,
Ta ще й мовчіть, шановні та
культурні,
Що ви самі отак...
Пошились в дурні...

Для чого розповів я це, читачу?
Будь ласка —
Дуже радо розтлумачу:
Коли писатимеш похвальне слово,
Лисицю пригадай обов'язково!

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

Без слів.

ДРУЖЕ! Мережа!

Знаєш, у чим перевага залізниці над іншими транспортними магістралями? У тім, що вона — залізна. Якби і наша сільська дорога була залізною, то, очевидно, ти не зашнодили б оті здоровенні механізми, що на неї навалилися, коли управління Львівської залізниці розгорнуло будівельні роботи недалеко від нашого села. Оскільки ж дорога наша була покрита не залізом, а брунівкою, то і зруйнувати її залізничникам було, як наскрізь, раз плюнути. А плюнувши раз, залізничники не зупинилися на досягнутому і тепер продовжують плювати на всі наші листи, в яких ми просимо поновити ними ж зруйноване.

Плюнули, між іншим, і в твій гірд, Перче. 1 серпня заступник начальника управління залізниці т. Золоташко написав тобі, що роботи по відбудові нашої дороги будуть завершені в «біжучому», тобто 1972 році. Між тим, уже 1973 рік на вахту заступив, а ніхто ще й пальцем об пальць не вдарив, щоб ці слова перетворити в діло.

Невже керівники Львівської залізниці так дорожать своїм словом, що і на нього ім — раз плюнути??!

РАКОЧІЙ,
голова виконкому сільради.

с. Опорець
Сколівського району
Львівської області.

Подякую від нашого імені директорів Кременчуцького нафтопереробного заводу і дирекції об'єднаних зовнішніх мереж і котелень за те, що про наше здоров'я дбають.

У лютому позаминулого року в наших квартирах з'явилася гаряча вода з бойлерної, спорудженої нафтопереробним заводом,

Що це значило?

А те, що наші організми, розніжившись, могли б стати чутливими до різних простудних захворювань.

Та й минулого року аж цілий тиждень ми хвилювалися за своє здоров'я.

Але, на щастя, небезпека минула. Керівники заводу і дирекції мереж не дійшли згоди, як оформити здачу бойлерної в експлуатацію. I ми знову одержали змогу загартовувати себе холодною водою. Тепер усе гаразд — на дверях бойлерної висить величезний замок, і не схоже, щоб його збиралися знімати.

МЕШКАНЦІ БУДИНКУ № 9 по вулиці Котовського, будинків по вул. Залізничній, 50-річчя Жовтня. Усього 63 підписи.

м. Кременчук
Полтавської області.

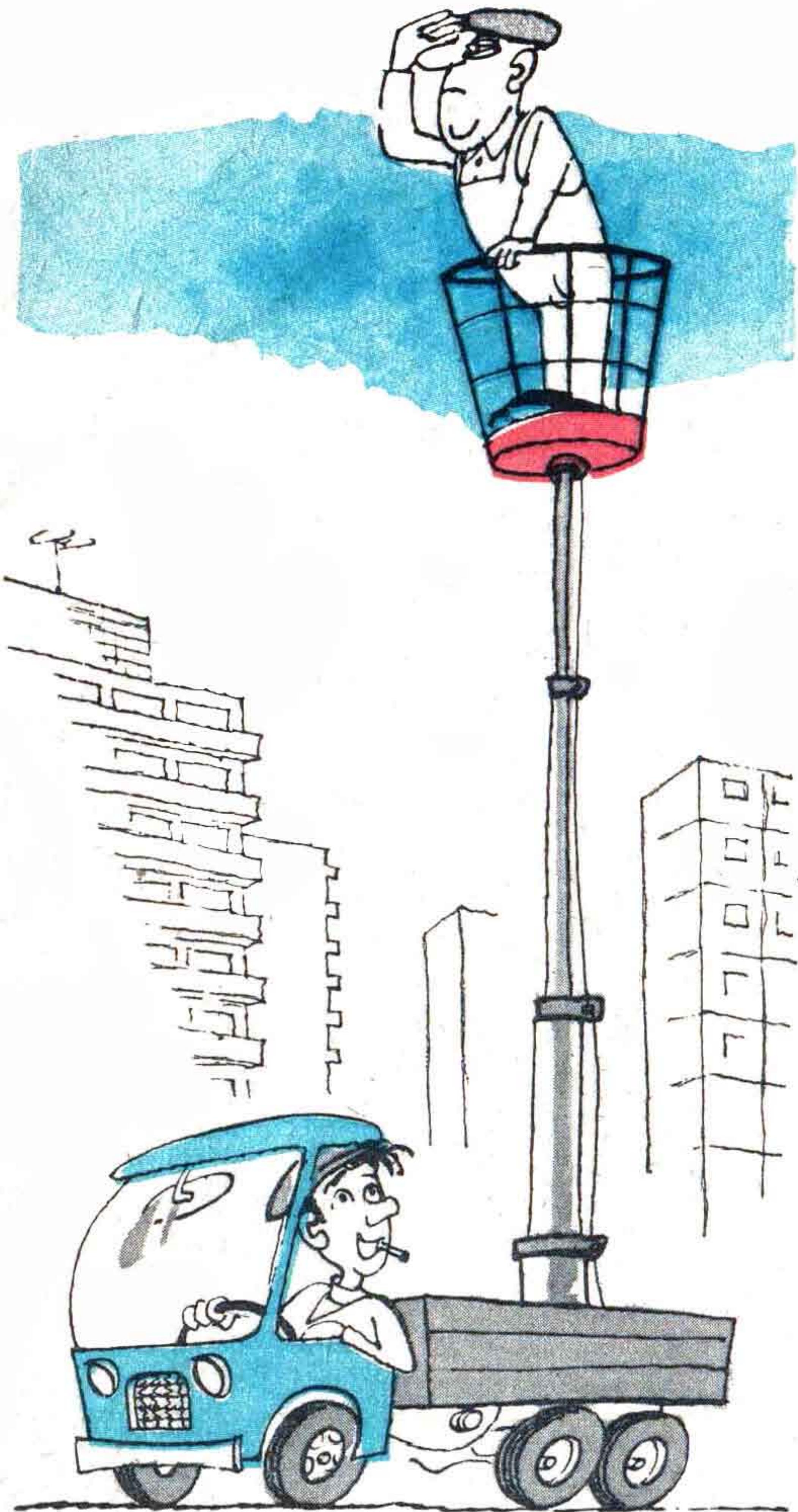
Хочу розповісти тобі про моє нове хоббі: я став винахідником. Оце саме ламаю голову над проектом такого контейнера, який мав би ноги (а може, й руки), щоб залазити у вагон, вилазити з нього і самотужки добиратися до складу.

Такий винахід, мені здається, був би гаряче прийняття на товарній станції Вінниця. Працівникам цієї станції, мабуть, дуже багато мороки завдають звичайні контейнери. Суди сам: контейнер із моїми речами, який за десять днів прибув із Донецька у Вінницю (накладна № 048151), ім, горопашним, вдалось допровадити з вагона до складу аж за два з половиною тижні!

А. СТРІЛЕЦЬ.
м. Вінниця.

Мал. І. КОГАНА

— А тепер подивись, чи немає у цьому районі їдальні?

Народ скаже, як зав'яже

Наш читач І. П. КОРНЮЩЕНКО вже багато років збирає країні зразки української народної творчості. Нижче подаємо кілька прислів'їв та приказок, записаних ним на Сумщині.

Кучерявий: дев'ять волосин у три ряди.

Сидір Гапці по Килині — двоюрідний Трохим, дід Парасці — рідний Федір.

Один кум — це кум, а **два** — це вже півлітре.

Потрібний, як на кузні хрест.

Регоче, як собака після дрючка.

От танцює, так танцює — аж підошви цілує.

Їж, кума, тільки ложки нема!

Цвіте, як макуха під лавкою.

Де біс не справиться, пошли заочника.

Хороший ніс за три дні кулак відчуває.

Такі вила, що тільки діда на піч підсаджувати.

м. Кролевець
Сумської області.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ,
О. МИХАЛЕВИЧ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний
секретар), В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Страшне перо НЕ В ГУСАКА...

«Сколотився у нас хор віком від 17 до 65 років».

(З доповіді).

«Бухгалтер колгоспу вставляє в шпице культури палки».

(З доповіді).

Надіслав Є. ХРАМЧЕНКО.
м. Київ.

* * *

«Мій чулувік Петро Г. після того, як зачолов свиню і здер шкуру у Івана Н., трохи запив і вдома почав казитися, після чого наїс мені на носі поврежденіс».

(Із пояснення).

Надіслав М. ЗАВАЛЬНИЙ.
м. Крижопіль Вінницької області.

* * *

«В цьому місяці надій на корову значно зменшився проти минулого. Таким чином, ми не прогресуємо, а агресуємо».

«В зв'язку з мілітаризацією боліт, площа під оранку в нашому колгоспі збільшилась на 80 га».

«В зв'язку з закінченням польових робіт, січну будемо різати жінками».

(З доповіді).

Надіслав Ф. САРАБУН.
с. Пироги
Тиврівського району
Вінницької області.

* * *

«Здаю флігель трьом квартирантам-студентам з договірностю, що вони рано лягають спати з своїм столом...»

«Завтра — виїзд на турбазу. Брати спиртне тільки до 30 градусів. Інакше не виїдемо...»

«В суботу — здача норм з бігання. Приходьте роздягнені, в повній формі. Хто не підготувався — хай біжить негайно в магазин...»

(Із оголошення).

Надіслав М. ШЕВЧУК.
м. Кіровоград.

* * *

«ДО ВІДОМА КОЛГОСПІВ, РАДГОСПІВ,
УСТАНОВ І НАСЕЛЕННЯ

Переяслав-Хмельницький
комбінат
продовольчих
товарів

ПРОДАЄ
300-літрові дубові бочки з-під вина по ціні 10 копійок за літр.

АДМІНІСТРАЦІЯ».

Надіслав І. ШИНКАР.

м. Переяслав-Хмельницький
Київської області.

* * *

«В колгоспі розбазарюють фураж, а сторож не приймає ніякої участі».

(З доповіді).

Повідомив І. С. ПУДЧЕНКО.

с. Бранне Поле
Богуславського району
Київської області.

* * *

ОБЪЯВЛЕНИЕ

Винницкой средней школе № 8 іл. Нансена, 2 срочно требуются кочегары на твердом топливе.

АДМИНИСТРАЦІЯ».

Надіслала Л. ГОРЯНИНА.

м. Вінниця.

* * *

«Хліб одпускається по дві буханки на душу. Свині і другий рогатий скот не щитаються».

(З об'яви).

Надіслав Ф. БОДНАР.

м. Чернівці.

* * *

«За время мого діжурства проішествій не було. Тільки зірвалось троє телят і удалилась корова».

Надіслала М. ГРИЩЕНКО.

Чернігівська область.

— Ви що — не читали «Анни Кареніної» Толстого?

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У листі з міста Полонного (Хмельницька область) йшлося про те, що продавець місцевого магазину № 19 Мельник О. Б. систематично порушує правила радянської торгівлі.

Голова Полонського районного комітету народного контролю тов. Дегода повідомив, що при перевірці факти повністю підтвердились. За об跋ування і обрахування, а також за грубе ставлення до покупців Мельника О. Б. з роботи знято.

★ Жителі села Нарбутівка (Сумська область) поскаржилися редакції на те, що в їхньому селі півроку не працює магазин, бо райспоживспілка ніяк не підшукає завідуючого.

Як повідомив голова Глухівської райспоживспілки тов. Лашинський, такий факт мав місце. Нині магазин працює і торгівля в ньому провадиться за розпорядком дня.

★ Від мешканців села Свищів (Ровенщина) надійшов лист про те, що в них не огорожене кладовище, а правління місцевого колгоспу «Прогрес» не звертає на це уваги.

Заступник голови виконкому Млинівської ради тов. Єрманов повідомив редакцію, що після втручання виконкому правління колгоспу «Прогрес» виділило необхідну кількість будівельних матеріалів, і кладовище тепер обгороджено.

★ Продавця сільмагу села Ломозів Могилів-Подільського району Фельчину Г. І. звільнено з роботи за порушення правил радянської торгівлі, але через деякий час знову призначили продавцем, і вона взялася за старе. Про це йшлося у листі до редакції. Заступник голови Вінницької облспоживспілки тов. Маянський повідомив, що факти, наведені в листі, підтвердилися. Фельчину Г. І. з роботи знято.

Адреса редакції 252047. Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець. Ціна 24 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 6 (904)
(на українському языке).

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 16. II. 1973 р. Підписано до друку 2. III. 1973 р. БФ 11131.
Папір 70×108%. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54.

Передруковані з журналу матеріали, треба обов'язково посыпатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 0845. Тираж 2 620 000 прим.

Отсканировал и обработал Александр Лебедев для <http://perec-ua.livejournal.com/>

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

KHOTEMP MEGAPAK

